

Capitolul unu

Șuierând și clămpănind, ușile autobuzului se închiseră, lăsând-o pe femeie în stația pustie. Aparent fără să-i pese de vântul șfichiuitor și de ploaia în rafale, ea rămase pe loc, privind cum vehiculul se pune din nou în mișcare, huruind, părând că își macină cutia de viteze în drumul său anevoios în josul dealului. Abia după ce autobuzul dispăru complet din vedere, ascuns de stufoasele garduri vii, femeia se întoarse să se uite la pantele înverzite care se înălțau de o parte și de cealaltă a drumului. Privite prin averse, păreau să se confunde cu cenușiul spălăcit al norilor, încât era greu să-ți dai seama unde se termina pământul și unde începea cerul.

Strângându-și mai bine gulerul hainei, femeia porni la drum, sărind peste bălțile formate în găurile din asfalt de la marginea șoselei. Deși locul era pustiu, ea părea să meargă cu ochii în patru, supraveghind peisajul din față și uitându-se, din când în când, peste umăr. Nu era nimic deosebit în asta — orice femeie tânără și-ar fi luat aceleași precauții într-un asemenea loc izolat.

Înfățișarea ei nu oferea prea multe indicii despre cine ar fi putut fi. Vântul îi tot flutura părul castaniu, ce-i venea peste față, ascunzându-i trăsăturile ca un văl în continuă mișcare, iar îmbrăcămintea nu atrăgea atenția prin nimic. Dacă ar fi trecut careva pe acolo, ar fi luat-o drept o localnică oarecare, probabil în drum spre casa și familia ei.

Adevărul era cu totul altul.

Femeia era Sarah Jerome — evadată din Colonie și silită să se ascundă permanent ca să rămână în viață.

După ce mai merse puțin în lungul drumului, coti brusc, sărind șanțul și intrând printr-o deschizătură din gardul viu. Ajunsese într-o mică rariște din tufișuri și, cu fereală, se învârti în loc, ca să poată cuprinde cu privirea tot drumul. Stătu acolo preț de vreo cinci minute, ciulind urechile și scrutând pustietatea, ca o sălbăticiune cu toate simțurile încordate. Însă, în afară de ropotul ploii și de șuierul vântului pe la urechi, nu auzi nimic. Era singură.

Își legă o eșarfă în jurul capului și apoi ieși pe partea cealaltă a gardului viu. Îndepărtându-se repede de drum, traversă câmpul și se furișă pe lângă un zid de piatră, pe jumătate dărâmat. Urcă o pantă abruptă cu același pas grăbit, până ajunsese în vârful dealului. Sarah știa că, în punctul acela, silueta ei, pe fundalul cerului, se vedea de departe, așa că nu pierdu niciun moment, ci începu să coboare în valea ce i se deschisese înaintea ei.

În jurul ei, vântul, strecurându-se printre obstacole, învârteja ploaia în trombe nedefinite, ca niște tornade în miniatură. La un moment dat, prin vălmășagul acestora, surprinse cu coada ochiului o mișcare bruscă — încremeni!

Întoarse iute capul și zări, într-o străfulgere, o formă palidă. Un fior de gheață îi străbătu șira spinării... mișcarea era de altă natură decât zbaterea crengilor sau văluritul ierbii înalte... avea un cu totul alt ritm.

Își pironi ochii asupra locului aceuia până când descoperi ce era. Un miel micuț ieși de după un dâmb și începu să țopăie haotic, părând că se joacă printre smocurile de buruienii. În timp ce-l privea, mielul se repezi în spatele unui pâlcc de copaci piperniciți, de parcă s-ar fi speriat de ceva. Nervii femeii zbârnâiau, întinși la maximum. *Ce anume l-a alungat? Să mai fie, oare, cineva prin apropiere — vreun alt om? Se liniști însă imediat, căci mielul ieși din nou la vedere, însoțit de mama lui, care rumea apatic, în timp ce micuțul împungea cu botul în burta ei.*

Fusesse o alarmă falsă, dar pe chipul lui Sarah nu apăru niciun semn că s-ar fi simțit ușurată sau amuzată de întâmplare. Ochii ei nu mai zăboviră asupra mielului, care începuse din nou să zburde prin ploaie, cu blănița lui strălucitor de albă în contrast cu lâna aspră și mânjită de noroi a mamei sale. În existența lui Sarah nu era loc pentru asemenea clipe de destindere, nu acum și, de fapt, *niciodată*. Deja cerceta celălalt mal al văii, scotocind cu privirea după orice lucru nelalocul lui.

Porni din nou, croindu-și drum prin neclintirea mistică a vegetației de un verde luxuriant și peste pietrele netede ca niște dale, până ajunsese la pârâul cuibărit în vale. Fără a ezita vreun moment, intră drept în apa lui limpede, urmându-i firul, călcând uneori pe pietrele acoperite de mușchi pentru a înainta mai repede.

Când nivelul apei crescuse, amenințând să-i treacă peste marginea ghetelor, urcă înapoi pe malul învelit cu un covor verde, primăvărat, de iarbă retezată scurt de oile care pășuseră pe acolo. Continuă să meargă în același ritm alert și, nu după multă vreme, văzu un gard de sârmă ruginită, iar, dincolo de el, drumul de țară înălțat pe care-l știa.

Apoi zări și ținta călătoriei sale. Drumul de țară se intersecta cu pârâul și, în locul acela, se vedea un pod rudimentar de piatră, cu laturile surpate, care ar fi avut nevoie de reparații urgente. Malul pârâului pe care mergea acum o conducea chiar spre el. Începu să alerge și ajunse la destinație în câteva minute.

Ghemuindu-se sub pod, își trase în jos eșarfa de pe cap, lăsând-o pe umeri, și își șterse apa de pe față. Pe urmă, traversă pe malul celălalt al pârâului și se opri, complet nemșcată, scrutând orizontul. Se însera și luminile trandafirii ale felinarelor de stradă care tocmai se aprindeau începuseră să se strecoare prin cortina stejarilor ce ascundeau întregul peisaj, în afară de turla bisericii din satul îndepărtat.

Se întoarse cam până pe la mijlocul podului, aplecându-se, fiindcă părul i se agăța în pietrele neșlefuite ale arcului de deasupra. Găsi un bloc neregulat de granit, puțin ieșit în afară. Începu să tragă de el cu amândouă mâinile, clătânându-l ba în stânga și-n dreapta, ba în sus și-n jos, până când reuși să îl scoată. Avea mărimea și greutatea câtorva cărămizi obișnuite, iar Sarah icni de efort când se aplecă să-l lase jos.

Se îndreptă iarăși și privi în lăcașul gol, vârandu-și apoi brațul până la umăr și bâjbâind prin interior. Cu fața lipită de zidărie, găsi un lanț. Trase cu putere de el, dar verigile

de fier păreau înțepenite. Oricât îl smuci, lanțul nu voia să se clintească. Înjură printre dinți, luă o gură de aer și mai încercă o dată. Lanțul cedă.

Preț de o secundă nu se întâmplă nimic, deși Sarah continua să tragă de lanț cu o mână. Pe urmă, însă, se auzi un huriu ca de tunet îndepărtat, venind de undeva din adâncul pilonului podului.

Balamale până atunci invizibile se puseră în mișcare, stârbind un nor de praf și de licheni uscați, iar o bucată de zid alunecă puțin înăuntru și apoi se ridică aidoma unei trape. Astfel, în fața ei se căscă o gaură neregulată, de dimensiunea unei uși. După o bufnitură finală, care zgudui tot podul, se așternu din nou liniștea, întreruptă doar de clipocitul pârâului și de ropotul ploii.

Sarah intră în grota întunecată, scoase o lanternă de buzunar din fulgarin și o aprinse. Cercul palid de lumină dezvălui că se afla într-o cameră nu mai mare de cincisprezece metri pătrați, cu un tavan care abia dacă-i permitea să stea în picioare. Privi în jur și observă firele de praf care pluteau leneș prin aer și pânzele de păianjen, groase ca niște tapiserii mucegăite, care împodobeau în ghirlande partea de sus a pereților.

Adăpostul fusese construit de stră-stră-străbunicul lui Sarah, cu un an înainte de a-și duce familia în subteran ca să înceapă o nouă viață în Colonie. Zidar de profesie, strămoșul acela își dăduse toată silința ca să ascundă încăperea în interiorul podului de piatră părăsit, ce stătea să se dărâme, alegând dinadins un loc aflat la kilometri depărtare de drumeagul de țară, și el foarte rar umblat. Nu se mai știa precis de ce se

chinuise atât — niciunul dintre părinții lui Sarah nu fusese în stare să-i explice. Dar, indiferent ce destinație avusese odioasă, acum era unul dintre puținele locuri în care Sarah se simțea cu adevărat în siguranță. Cu sau fără temeii, era incredințată că în ascunzătoarea aceasta n-ar fi putut s-o găsească nimeni, niciodată. Își scoase eșarfa și-și răsfirea părul, îngăduindu-și în sfârșit să răsuflă ușurată.

Se îndreptă către o poliță îngustă de pe peretele opus intrării, sfârșind liniștea ca de cavou cu scrâșnetul prafului de sub tălpi. La capetele poliței se vedeau două suporturi verticale de fier ruginit, cu vârfulurile învelite într-un soi de teci de piele groasă.

— Să fie lumină, șopti încetișor.

Întinse mâinile și trase de ambele teci odată, scoțând la iveală două globuri luminescente, fixate în vârful suporturilor cu niște gheare scorojite de fier roșu.

Deși nu erau mai mari decât o nectarină, cele două sfere inundară camera cu o lumină alb-verzuie atât de puternică, încât se văzu silită să-și acopere ochii. Era ca și cum energia lor se tot acumulase sub tecile de piele care le încarceraseră, iar acum, proaspăt eliberate, se arătau în toată splendoarea lor. Atinse una dintre sfere, plimbându-și încet vârful degetelor pe suprafața ei rece ca gheața și se înfioră puțin, de parcă, atingând-o, intra cumva în legătură cu orașul ascuns, unde sfere ca aceasta se găseau pe toate drumurile.

Câtă durere și câtă suferință îndurase ea sub această lumină!

Puse mâna pe poliță, stârnind praful gros care o acoperea.

Așa cum se aștepta, dădu imediat de o pungă mică de polietilenă. Zâmbi, apucând-o în grabă și scuturând-o de colb.

Punga era înnodată la gură — o desfăcu nerăbdătoare, cu degete înghețate. Scoase dinăuntru hârtia împăturită cu grijă și o duse la nas, mirosind-o. Era jilavă și mucegăită. Își dădu seama că mesajul stătea acolo de câteva luni bune.

Deși nu găsea câte o scrisoare de fiecare dată când vizita ascunzătoarea, se certă că nu venise mai devreme. Însă își permitea doar rareori să verifice „cutia poștală” la mai puțin de șase luni distanță, fiindcă acest mijloc de comunicare putea fi periculos pentru toți cei implicați. Acestea erau singurele dați când intra în contact indirect cu vreun cunoscut din fosta ei existență. Întotdeauna era un risc, mai mic sau mai mare, ca purtătorul mesajului să fie urmărit când pleca ilegal din Colonie și ieșea la suprafață, în Highfield. De asemenea, nu se putea ignora nici posibilitatea ca el să fi fost zărit pe drumul de la Londra până la pod. Nu puteai fi niciodată sigur. Inamicii aveau răbdare, o răbdare infinită, și metodă, iar Sarah știa că nu vor obosi niciodată încercând s-o captureze și s-o omoare. Trebuia să-i învingă cu propriile lor arme.

Își privi ceasul. Schimba întotdeauna rutele de venire și de plecare, iar astăzi nu își rezervase prea mult timp pentru mersul dificil, prin câmp, până la satul cel mai apropiat, de unde urma să ia autobuzul pentru călătoria spre casă.

Ar fi trebuit să plece imediat, dar ardea de dorința de a afla vești despre familia ei din Colonie. Peticul acela de hârtie era singura legătură cu mama, fratele și cei doi fii ai săi — pentru ea, era ca o ancoră de salvare.

Trebuia să știe ce scria în bilet. Mai mirosi hârtia o dată.

Pe lângă nevoia de a avea vești, oricât de laconice, despre ai săi, mai era ceva care o îboldea să se abată de la procedurile

stabilite cu grijă, pe care le urmase cu atâta rigoare de fiecare dată când vizitase locul acela.

Era un miros aparte, inoportun, al hârtiei, pe care îl putea simți insinuat printre celelalte, de pământ și de rumeguș, din cameră. Un miros pătrunzător și neplăcut — izul *veștilor proaste*. Presimțirile sale nu dăduseră greș niciodată și n-avea de gând să înceapă să le ignore acum.

Cu o teamă crescândă, își pironi privirea în miezul uneia dintre sferile luminoase, frământând între degete bucata de hârtie și luptându-se cu imboldul de a o citi. Pe urmă, speriată de propria slăbiciune, se strâmbă și desfăcu biletul. Stând lângă polița de piatră, îl cercetă sub lumina ușor verzuie a sferelor.

Se încruntă. Prima surpriză era autorul mesajului. Nu era scrisul fratelui ei — cel pe care-l vedea acum, ca de copil, nu-i era cunoscut. Biletele pentru ea le scria *întotdeauna* Tam. Presimțirea i se adevărase — știu imediat că se petrecuse ceva rău. Întoarse hârtia și se uită la sfârșit, căutând o semnătură.

— Joe Waites, rosti ea cu voce tare, simțindu-se din ce în ce mai neliniștită.

Asta nu era bine. Din când în când, Joe juca rolul de curier, dar mesajul ar fi trebuit să fie de la Tam.

Își mușcă buza și începu să citească, parcurgând rapid primele rânduri.

— O, Doamne! exclamă ea, clătinaând din cap.

Citi din nou prima parte a mesajului, incapabilă să accepte ce era scris acolo, spunându-și că probabil nu a înțeles ea bine sau că la mijloc trebuie să fi fost vreo greșală. Era

însă limpede ca lumina zilei; frazele acelea simple nu lăsau loc de vreo confuzie. Și nici nu avea vreun motiv să se îndoiască de adevărul lor — mesajele acestea erau singurul lucru pe care se putea bizui în viața ei mereu schimbătoare. Scrisorile o motivau să meargă mai departe.

— Nu, nu Tam... *nu Tam!* urlă ea.

De parcă ar fi fost lovită în moalele capului, se îndoii de mijloc, sprijinindu-se de raftul de piatră cu toată greutatea.

Trase adânc aer în piept și făcu un efort să întoarcă foaia de hârtie și să citească restul. Clătina mereu din cap, murmurând:

— Nu, nu, nu, nu... nu se poate...

Ca și cum vestea de pe prima pagină n-ar fi fost destul de rea, ceea ce scria în continuare se dovedi prea mult pentru puterea ei de a îndura. Scâncind ușor, se depărtă de raftul de piatră și înaintă până în mijlocul camerei. Clătinaându-se pe picioare și ținându-se strâns în brațe, își ridică privirea pustie către tavan.

Deodată, simți că trebuia să iasă de acolo. Se năpusti înnebunită pe ușă afară. Fără să se oprească, lăsă podul în urma ei, alergând în neștire și împleticindu-se de-a lungul pârâului. Întunericul devenea din ce în ce mai adânc și din nori continua să toarne cu găleata. Fără să știe sau să îi pese încotro se îndreaptă, Sarah aluneca la fiecare pas pe iarba udă.

Nu ajunsese prea departe, când se împiedică, își pierdu echilibrul și, de pe mal, ajunsese drept în apa pârâului, în care ateriză cu un pleoscăit. Se lăsă în genunchi, iar apa limpede o cuprinse până la talie, însă durerea din suflet era atât de mistuitoare, încât nu-i luă în seamă îmbrățișarea de gheață.